

pumpast til maskinuna, fór í kjalarárrúnið.

Teir vóru náddir inn fyrri Fróðba. Men av tí at skiparin ongantíð áður hevði verið undir Føroyum, hætta hann sær ikki at seta inn íggjøgnum Trongs-vágsfjórð — og einasti báturin, teir høvdu, var surlaður.

Fróðbingar lóðsaðu so trolarin inn. Hann sigldi inn við teirri seinastu restini av dampi, ið var á kellinum. Tá ið hann kom inn móti bryggjunni, orkaði hann ikki meir — tá var vatnið komið so høgt upp í maskinuna, at hon stegdaði. Men hann hevði so frætt av ferð, at hann náddi at bryggjunni, har hann varð settur á land utanfyri hitt ytra bryggjuborðið.

Nákrir menn vóru vorðnir sjúkir umborð, og vóru teir lagdir í varðsøttarhús, ið kommunuhúshóllin varð nýtt til. Læknin er enn ikki greiður yvir, um tað er »spanska«, teim bagir, ella tað er bert útteipan av ferðini — teir høvdu jú staðið so mangar tímar undir akslar og oyst.

Saltdampari

liggur á Trongsvágsfjórði í sjúkrahúsið, og kunnu menn ikki koma til at lossa hann, fyrr enn farsóttarvæðingin er útløpin.

Krim ella „spanska“

gongur yvirhøvur í Suðuroynni. Men tí betur fer sjúkan linliga fram. Vónandi verður hon løng, tá ið skipini skulu fara út til hitt hættsliga várfiskarið, har tað ikki er tespuligt hjá sjúkum manni at vera — tað gongur upp hjá tí fríska!

Arbeiddsáttmáli

er komin í lag millum arbeiddsgevararnar og arbeiddararnar á Tvøroyri.

Aftaná 15. februar verður lønin: 90 oyru um tíman fyrri vanligt arbeiði, 125 fyrri kol-arbeiði.

Higartil hevur tað her á staðnum verið gildið fyrri matfóða. Men hetta er nú fallið burtur, so einans verður gildið fyrri arbeiðsfóða.

Í sáttmálan er komið, at lønin skal verða guldin kontant hvønn friggjadag í vikuni. Eitt framtígt!

Ansvarhavandi blaðstjórnari fyrri Suðuroyar-síðuna: P. M. DAM

Tanker til Eftertanke.

Undir omanfyri standandi yvirskrift skrivur ein innsendari ið nevnið seg »ips«, í »Dímmal« — nýrsaftan 1932 — um fólka-tingsvalið. Hesin »ips« er so fegin yvir, at harra Samuelsen er valdur, at ein kann næstan trúgva, at hesin »ips« má vera skyldur við A. Samuelsen; tí annars kann hann ikki hava grundir til at vera so fegin, sum hann er; tí eingin annar enn hr. A. Samuelsen og hansara húski kann vænta sær nakað gagn av, at hr. A. Samuelsen er valdur til fólkatingsmann. Harra Samuelsen flokkur á ríkisdegi er ein deyðsdómur flokkur — politisk sæð — og tað vita vit, hvussu tað gongst tí manni, ið hevur deyðan til guðpápa. Deyðin var einferð guðpápi at einum barni; hann fór avstað frá tí, og einki hoyrdist aftur við tí. Á sama hátt gongst tað hr. A. Samuelsen. Tann deyði flokkurin — vinstri — er guðpápi hansara. Hesin flokkur fór nú av stað við honum. Hann er í tí deyða flokkinum, og hadani er einki »uppstandisli«. Hann kemur kanska higar at ferðast, tá ternan kemur, og hvørur aftur, tá hon flytur. Hann sæst kanska onkrastaðni norðanfjórðs og hvørur eins og snarljósið, eingin veit, hvaðani hann er komin eingin veit, hvar hann er farin; summi halda tað var eitt spøk-ils, tey hava sæð. Í »Krossi« sæst kanska hin vanliga lýsingin: »Andrass er komin sum at torv-heiðum«.

Tað er ikki logið, um »ips« skrivur um »Tanker til Eftertanke«. Jú, sanniliga hava sambandsveljarar neyðugt at koma til »Eftertanke« um tað, teir gjørdur hin 12. desember, tá teir bóðu deyðan verða guðpápa at Føroyingum tey komandi fyra árin.

Mær hevur ongantíð dámað at sagt ilt um ein mann, sum farin er; men tá harra »ips« rósar Effersøe av øllum teim sessum, hesin maður hevur sitið í, og spyr, um vit ikki hava grund til at vera stoltir av hesum manni, sum hevur verið lögtingsmaður o. s. fr., so skal eg bert siga, at tað er ikki nokk at taka pláss upp á slíkum stöð-um, tað reður meir um at gera nýttu, har ein er settur, annað-hvørt tað er á høgum ella lág-um sessum. »Vi kan vær sociale om vi ikke er Social-Demokrater«, sigur »ips«; men ein slíkur

maður, sum erpar sær av at sita á høgum pollum, hann er ikki socialur, og socialur hevur »ips« ongantíð verið og verður tað heldur ikki. Tí skal eg leggja »ips« eini góð ráð, og tað er, ikki at fara í seyðaskinn; tí úlv-alabbarnir siggjást niður undan.

Harra »ips« skrivur: »Sely-styrepartiets Kandidat roste sig af, at han skulde grave Graven for Sambandspartiet. Danbjørg, der var Tilhører, svarede, jeg skal lægge saa mange Sten paa, at ikke et Sambands-Spøgelse skal ses mere.« Hartil er at siga, at mær vitandi hevur harra Kallsoy ikki sagt, at hann skuldi grava grov fyrri sambandsflokk-inum. Harra Kallsoy ynskti, at sambandspolitikkurin var komin undir gronu torvu. Hartil segði eg, at ifall harra Kallsoy kundi fáa sambandspolitikkinn undir gronu torvu, so skuldi eg royna at bolta so mikið av gróti omaná, at sambandsspøkils-um skuldu øll fólk ganga í friði fyrri. Vidari skrivur hr. »ips«: »Nu er det gamle Ordsprog gaaet i Oplydelse: »Den, der der graver en Grav for en anden, kan falde i den selv«, og jeg vil nu spørge Danbjørg, om han nu er saa ubarmhjertig, at han vil slæbe Sten at lægge paa den Grav, hans Kollega (i dobbelt Forstand) faldt i?»

Tíverri eydnaðist tað ikki hesa ferð at fáa sambandspolitikkinn undir gronu torvu, og eg slapp ikki at bolta grótið omaná henda skaðiliga afturhaldspoli-tikk; men góð tíð er enn ikki farin. Eg eri ungur maður enn, og sum Tróndur gamli segði: »Mangt broytist á mannsins ævi«. Tað kann henda, at eg sleppi at útinna hetta lands-gagnliga starv, áðrenn langt um-líður. Tá »ips« spyr, um eg vil bolta grót út yvir harra Kallsoy, so vil eg siga, at eg ynski harra Kallsoy og einisi harra Samuelsen leingi at liva, og eg ynski ikki eftir at sleppa at bolta grót omaná menninar Kallsoy og Samuelsen. Tað er politikkinn, vit tala um. Harra Kallsoy tal-aði einki um nakra grov til sambandsmenn; men hann tal-aði um grov til sambandspoli-tikkinn.

Millum menninar Kallsoy og A. Samuelsen geri eg ongan mun, og millum sambandspoli-tikkinn og sjálfstýrispolitikkinn geri eg ongan mun. Sambands-flokkurin og sjálfstýrisflokkurin eru tveir afturhaldsflokkar, og so leingi harra Kallsoy stendur

innanfyri sjálfstýrisflokkinn, og A. Samuelsen stendur innanfyri sambandsflokkinn, so roki eg báðar hesar menn fyrri tveir afturhaldsmenn.

»Den, der graver en Grav for en anden, kan falde i den selv«, skrivur hr. »ips«. Tað orðatakíð var mær í huga, tá eg skrivaði hina greinina um grovina, sum hr. Kallsoy ynskti at fáa sam-bandspolitikkinn í, og tí var tað, at eg bjóðaði mær til at bolta

grótið omaná. Tí hugsan mín er, at sjálfstýrismenn skulu fáa sambandspolitikkinn undir gronu torvu, og tann, ið grívið hevur grovina, skal detta sjálvur í hana einisi. Tá kunna vit javn-aðarmenn bolta grót omaná báðar teir føroysku afturhalds-flokkarnar, soleiðis at afturhalds-spøkils-um skulu øll fólk kunna ganga í friði fyrri. Tá verður hugnaligt at liva her á landi.

J. H. Danbjørg.

Stjórnarfundur í F. F.

verður hósdagin 2. februar í klubbanum í Tórshavn.

Til umrøðu og samtyktar verða ymis felagsmál.

FORMADUR FELAGSINS

Bekendtgørelse.

Det bekendtgøres herved, at den gamle Landevej vil blive spærret i den kommende Maaned paa Strækningen fra Axel Jenssens Tro til Grønlandsvejen, grundet paa Arbejdet vedrørende nedlægning af en ny Vandledning til Græsteins Bassin.

Thorshavn Byraad.

Kunngering.

Tá Havnar býarstýri ætlar at gera tann prosjekteraða vatn-leiðningin líðnan nú, biðjast teir Havnar borgarar, ið eru familju-forsyrgjarir og vilja hava arbeiði har, um at venda sær til bý-ráðskantóríð skjótast moguligt.

Býarstýrið.

TAÐ SIGST

at eitt kilo av prentusvertu er í virði eins og eitt kilo av gulli, um hon verður nýtt til lýsingar og kunngeringar.

Men tað hóskar tíverri ikki allíð. Tað velst um hvar maður ella handilsteg lýsa, og fyrri at vera vísur í at prentunarsverla verður viel nýtt og at tað er lønandi at lýsa, eiga tygum at senda lýsingar til

„Føroya Social-Demokrat“.

Tann ið lýsir mikið, selur nógv.

Útgevarar: Javnaðarmannafelag.
Blaðstjóri við ábyrgd: H. M. Jacobsen.
Prentsmiði B. Z. Jensens, Tórshavn.

For vi træder hverandre i Dyndet ned...

JOHANNES LÆGDSMAND: I Teglværksgraven

En ung Teglværksarbejders Skil-dring af Sliddet, Livet . . . og Døden i Teglværkets Lærgrav.

(Sluttet).

»Gaa væk for Satan — gaa væk. Jeg skal nok bære han ind.« Der lod et Suk, og de kunde se Karls Læber bevæge sig.

Max bojede sig ned over ham: »Hvad er der Karl? Kan jeg hjælpe dig?»

Men Læberne bevægede sig stadig, og han bojede sig ned for at opfange Ordene:

»For vi træder hverandre —«, Og Karl var død.

Max stod som lammet.

Det var Ordene. Ordene, han havde tænkt paa, men ikke kunde fange.

Han og Karl havde talt om et Motto, Jeppe Aakjær havde brugt til en Bog, og dem var det.

Dem var det, Karl hviskede, afbrudt af Døden:

»For vi træder hverandre i Dyndet ned!«

Et dumpt Raseri greb ham. Med sammenbidte Tænder bøjede han sig ned over Vennens Lig, lof-tede det op, har det hen paa en Stenbor, og stod der bojet over ham, til Ambulancen tuden-de kom ind paa Pladsen.

Saa rettede han sig op. Kaste-de et Blik hen over Kammeraterne og gik.

Ned gennem Hylderne. I Halvdunkelheden. Ud gennem Porten, der som et Uhyre slugte Mennesker, og kun uvilligt gav dem tilbage.

Han var dødbleg. For første Gang havde han set Døden paa nært Hold. Havde set Maskiner-ne krievre deres Offer, og gik nu hjemad. Til Karls Hjem. Til Sine og Ungerne.

Et Raab fik ham til at standse. Det var Ole. Med tunge Beve-gelser kom han løbende efter ham. Da han naede ham stand-han forpustet. En tavs Mand — en graa Mand — opslidt:

»Er han død?»

Hans Øjne tryglede som om Naade, og Max stod tavs. Han kunde kun nikke og lægge sin Haand paa den gamles Skulder.

Det gav et Sæt i Ole. Han blev graa — mere end dagligt. Sank sammen, som blev en overmenneskelig Byrde lagt paa ham.

»Hvorfor ham — hvorfor ham?»

Han vendte sig rundt. Gik ned ad Porten. Dukknet, træt.

Max betragtede ham. Der bruste noget i ham. Noget, der skulde have Luft. Han knyttede Hæn-derne i afmægtigt Raseri, og over hans Læber floy hede Forban-delser.

Ja, hvorfor ham — hvorfor ham?

Hans bedste Ven. Og Øjnene De Øjne, der stadig vil følge ham. Med deres melankolske Udtryk. Tungesindet der lurede under Overfladen.

»For vi træder hverandre i Dyndet ned —«

Var det det, der havde trykket ham i den sidste Tid. Trykket

hans folsomme Sind, der tilsyn-ladende var so roligt og ligevæg-tigt.

Han var død. Død. Du gode Gud. Han var død! Aldrig skulde de to mere tala sammen. En ung Mand — med stærke Muskler. Endnu med lidt af Overmod. Han kunde ikke være død. Det var kun en Drøm. En frygtelig Drøm. . . .

En rasende Tuden fra Ambu-lancen fik ham til at træde til Side. Saa var det sandt. . . .

Da han kom hjem til Hus-et mod Skrenten, stod Døren paa vid Gab. Ikke en Sjel var at se. Alisaa vidste Sine det. Hun vilde jamre og græde. Vilde søge at komme til at drøfte det med de andre Koner. Fordi det lige-som skaffede hende Lindring at tale om det.

Men Ole. Han vilde gaa tavs og graa. Aldring omtale det. Kun vilde hans Øjne blive røde i Kanten, naar Sine talte der-om. . . .

Landevejen laa som en Stribe af Solskin. Snoede sig gennem Landet. Talte sit hemmeligheds-

fulde Sprog til dem, der forstod det. Kaldte paa dem, der kendte dens mystiske, dragende Kalden.

En Mand lødse sig fremad. Med Hænderne begravet i Bue-selommerne. Med duvende Nakke, og Skoenne slæbende i Vejkantens Støv.

Det var Max. Ensom — træt — et skælvende ungt Sind.

Her var han søgt ud. Her var Fred. Her var han sig selv. Han var Vandrør — uigenkaldelig.

Han gik. Uden Maal og Med. Kun fremad med duvende, lod-sende Bevægelser.

Uden at tænke. Kun sugende den Fred der fandtes en Som-mernat, i en Skovkant, ved en Hostak. Hvorfor tænke —

»For vi træder hverandre i Dyndet ned. . . .«

Johannes Lægdsmand.

